

forelægge Forslag af vidtrækkende Betydning dog nu har fundet sig foranlediget til at forelægge nærværende Lovforslag, der tilsigter gennemgribende Ændringer i vore folkekirkelige Forhold. — Mindretallet mener, at en fortsat frisindet folkekirkelig Udvikling, der paa en rolig og naturlig Maade kunde forberede Overgangen til frie Menighedsdannelse uden Statens Indblanding, endnu en Tid var at foretrække. Og Mindretallet mener, at en saadan Udvikling kunde gennemføres trods det i Kirkelovene af 1922, der er i Strid hermed, saafremt der fra Ministeriets Side havde været Villie dertil. — Efter at Kirkeministeren ved sin Holdning i „Ryslingesagen“ har brudt saa afgjort med denne frisindede Udvikling, mener Mindretallet dog, at der kan være Grund til at tage Spørgsmaalet om en Adskillelse mellem Stat og Kirke under alvorlig Overvejelse, idet vi foretrækker en Adskillelse for Opretholdelse af en ufrisindet Folkekirke, hvori Vilkaarene for aandeligt Liv vil blive kummerlige.

Mindretallet kan derfor ogsaa give sin Tilslutning til, at der nedsættes et Udvalg med det Formaal for Øje at stille Forslag om Adskillelse, medens vi af al Kraft vil modsætte os ethvert Forsøg paa at gennemføre en Kirkeforfatning ad denne Vej.

Mindretallet kan dog ikke give Tilslutning til, at der nedsættes et Udvalg som det af Ministeren foreslaaede eller som det, Udvalgets Flertal ønsker, da vi ikke mener, at et saadan sammensat Udvalg vilde blive en fulgyldig Repræsentation for den danske Folkekirke, medens de, der staar udenfor Folkekirken, men som dog ogsaa er interesserede i den fremtidige Kirkeordning, væsentligt er tilsidesat. Hvad Menighedsraadene angaar, maa Mindretallet saaledes give Kirkeministeren Ret i den Udtalelse, han fremsatte om dem ved Forelæggelse af Forslag til Lov om Adgang for Kvinder til visse Præsteembeder, „at disse (Menighedsraadene) ifølge de Regler, der gælder for Valgene til dem, og ifølge den Deltagelse, der har været i disse Valg, ikke kan skønnes at give et fulgyldigt

Udtryk for de folkekirkelige Medlemmers Mening, hverken om dette Spørgsmaal eller om andre kirkelige Spørgsmaal“, og Mindretallet maa derfor ogsaa anse det for urigtigt at lægge Valget af en stor Del af Medlemmerne af det paatænkte Udvalg i Menighedsraadene Haand. Mindretallet har ogsaa altid betragtet Menighedsraadene blot som Repræsentation for Sognet og ønsker ikke ved at give dem Opgaver som den her foreslaaede at styrke den Tendens, der findes i Kirkelovene af 1922, til at gøre dem til en Repræsentation for hele Folkekirken. Ikke mindre urimeligt mener Mindretallet dog, det vilde være at give Kirkeligt Samfund af 1898, Valgmenighederne, Kirkelig Forening for Indre Mission, Københavns Kirkefond og Kirkeligt Centrum en særlig Repræsentation. En Del af disse Navne er i Virkeligheden kun Udtryk for en Virksomhed med en selvsupplerende Bestyrelse uden nogen egentlig Organisation bag sig, og ingen af dem kan med nogen Ret gøre Krav paa en Særbeholdning i Forhold til det store Tal af Folkekirkemedlemmer, der ikke har Forbindelse med nogen af de nævnte Virksomheder eller Organisationer. Mindretallet mener, at Folketinget er den mest fulgyldige Repræsentation for alle Medlemmer af den danske Folkekirke og tillige for alle dem, der staar udenfor Folkekirken, og hvis Interesser ogsaa vil berøres af en Adskillelse mellem Stat og Kirke, og Mindretallet foreslaar derfor, at Folketinget efter Reglerne for Forholdstalsvalg skal vælge 23 Medlemmer, i eller udenfor sin Midte, til det foreslaaede Udvalg, mens det overlades Ministeren at udpege 2 Medlemmer (Ændringsforslag Nr. 1).

Ændringsforslag.

Til § 2.

Af et *Mindretal* (A. M. Hansen og Povlsen):

1) Paragraffen affattes saaledes:

„Udvalget bestaar af 25 Medlemmer, hvoraf 23 vælges af Folketinget blandt eller udenfor dets Medlemmer efter Reglerne for Forholdstalsvalg, og 2 udpeges af Ministeren.“